

[Jytte Andersen]

ståelse, hvis man tror – jeg har måske ikke formuleret mig klart nok – at jeg har sagt, det var ligegyldigt med lovgivning og aftale. Det har jeg ikke sagt. Det er klart for mig, at den ligestilling på arbejdsmarkedet, der er forankret i aftalesystemet, er så langt at foretrække frem for lovgivningen, men det er vores opfattelse, at vi i Folketinget er nødt til at presse på med lovgivning, hvis man ikke kommer i gang inden for en vis tidstermin og tidsramme. Realiteten og realiseringen i ligestillings- og ligelønsspørgsmålet bør imidlertid klart forankres i aftalesystemet. Ellers er det ikke ret meget værd, når det kommer ud i virkeligheden, og slet ikke på de arbejdspladser, som ikke har overenskomst.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Også jeg vil gerne sige tak til fru Pia Christmas-Møller. Jeg er enig i mange af de ting, der blev sagt. Jeg er enig i, at der er grænser for, hvor meget man kan lovgive, hvis det ikke bliver fulgt op. Vi kan lovgive lige så tosset, som vi vil – hvis det ikke bliver fulgt op, hjælper det ingenting. Det er den sørgelige kendsgerning. Jeg har nu heller ikke talt for i dag, at vi skulle til at lovgive yderligere på ligelønsområdet eller ændre ligestillingsloven, men har ønsket, at man i højere grad tog denne problematik op i forbindelse med de forestående overenskomstforhandlinger og naturligvis også i forbindelse med det, der sker på arbejdsløshedsområdet.

Fru Pia Christmas-Møller siger, at det er vigtigt nu at se på de forsøgsordninger, der har været, hvor man har reserveret et antal pladser til kvinder, bl.a. på AMU-centrene. I den forbindelse vil jeg gerne sige, at der faktisk allerede nu foreligger en undersøgelse, som viser, at det måske ikke er den bedste idé, at man laver disse kvoteordninger, hvor man reserverer pladser til kvinder på utraditionelle områder for at få dem gelejdet derover på den måde. For jeg er da enig i, at noget af det vigtigste, vi kan foretage os, er at få nedbrudt det kønsopdelte arbejdsmarked, som vi kender det. Jeg tror – og det viser den undersøgelse, der er lavet, også – at det er bedre at give det som et tilbud til en gruppe kvinder ved at sige: Har I lyst, er vi villige til at give en vejledning i, hvilke uddannelser vi kan tilbyde jer, hvis vi laver en særklasse for jer. Det skal man så tænke godt igennem, hvorefter man skal ansætte nogle om ikke kvindelige lærere så

i hvert fald nogle lærere, der har været igennem et pædagogisk forløb, hvor de har lært at undervise kvinder. For når man først har været ude i arbejdslivet i ganske mange år og skal tilbage på skolebænken, om jeg så må sige, så er der forskel på, hvordan man opfatter tingene, og hvordan man tager imod pædagogisk godt gennemtyggede oplysninger. Jeg tror altså, det er den vej, vi skal gå, i stedet for at blive ved med at lave kvoteordninger.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Vi skal nok lige gøre os klart, at det, forespørgslen drejer sig om, er ligeløn og arbejdsløshed specielt for kvinderne.

Hvordan familierne i øvrigt vil indrette sig, som fru Inger Stilling Pedersen har været inde på, må familierne selv bestemme. Der skal ikke være tvang, som fru Inger Stilling Pedersen sagde, men det er for så vidt heller ikke det, forespørgslen eller fru Lilli Gyldenkilde lægger op til. Det, vi taler om her, er spørgsmålet om, hvor vidt man er kommet med de lovgivningsmæssige regler, vi rent faktisk har for ligeløn, og det er spørgsmålet om, hvordan det ligger med hensyn til fordelingen mellem mænd og kvinder, når vi ser på arbejdsløshedstallene. På torsdag får vi på grundlag af et forslag fra Kristeligt Folkeparti en diskussion om familiernes mulighed for at indrette sig, men i dag er det altså ligeløn og arbejdsløsheden.

Hvis man nu ville være lidt prikken, kunne man selvfølgelig spørge, hvorfor vi nu skal diskutere det igen. Vi diskuterer ligeløn med jævne mellemrum, og det er et spørgsmål, hvor meget mere vi kan gøre herindefra.

Der er nok ikke nogen tvivl om – også fordi vi netop må erkende, at mange af de problemer, vi støder på, når vi taler om ligeløn, har noget med holdninger at gøre – at det også har en betydning, at vi en gang imellem tager dette emne op til debat og kommer med nogle forhåbentlig klare markeringer herindefra.

Derfor kan jeg heller ikke lade være med at sige til fru Lilli Gyldenkilde, at det kan godt være, at fru Lilli Gyldenkilde synes, det havde været rarest med en dagsorden, men det kunne være, det blev endnu bedre, hvis vi undervejs her i debatten i virkeligheden kunne enes om en fælles tilkendegivelse af nogle ønsker, og at det måske var det, der ville være allerbedst til at flytte tingene, i det omfang vi herindefra over-